

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2024 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu III Wydział Karny

w składzie

Przewodniczący: sędzia Piotr Kurczewski

Protokolant: Nicola Kokocińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Grunwald w Poznaniu - Waldemara Praszczyka

po rozpoznaniu w dniach 2 października, 27 listopada 2023 roku, 28 lutego, 8 maja i 28 czerwca 2024 roku

sprawy karnej

1. E. S. (1) (...) ur. (...)

w K.

córki J. i M. zd. Z.

oskarżonej o to, że

I. w okresie od 14 lipca 2021 r. w L., ze skutkiem w P., działając wspólnie i w porozumieniu z T. M., prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą M. S., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła K. K. (2) i B. G. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w postaci pieniędzy w kwocie 410.831,25 zł. poprzez wprowadzenie w błąd co do możliwości i zamiaru wywiązania się z trzech umów o dzieło zawartych w dniu 14 lipca 2021 r. dotyczących zaprojektowania, wykonania oraz dostarczenia i osadzenia trzech domków całorocznych drewnianych w miejscowości P. na działce numer (...) przy ul. (...), czym działała na szkodę K. K. (2) i B. G. (1)

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk

2. T. M. (...) ur. (...)

w P.

syna A. i S. zd. M.

oskarżonego o to, że:

II.. w okresie od 14 lipca 2021 r. w L., ze skutkiem w P., działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. (1), prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą M. S., występując jako wykonawca, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził K. K. (2) i B. G. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w postaci pieniędzy w kwocie 410.831,25 zł. poprzez wprowadzenie w błąd co do możliwości i zamiaru wywiązania się z trzech umów o dzieło zawartych w dniu 14 lipca 2021 r. dotyczących zaprojektowania, wykonania oraz dostarczenia i osadzenia trzech domków całorocznych drewnianych w miejscowości P. na działce numer (...) przy ul. (...), czym działał na szkodę K. K. (2) i B. G. (1)

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk

1. Uznaje oskarżonych E. S. (1) i T. M. za winnych tego, że w okresie od 14 lipca 2021 roku do 13 lipca 2022 roku w L., ze skutkiem w P., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie K. K. (2) i B. G. (1) (obecnie K.) w błąd co do zamiaru zrealizowania zawartych z nimi umów dotyczących zaprojektowania, wykonania oraz dostarczenia i osadzenia trzech domków całorocznych drewnianych w miejscowości P. na działce numer (...) przy ul. (...), doprowadzili K. K. (2) i B. G. (2) (obecnie K.) do niekorzystnego rozporządzenia ich mieniem w łącznej kwocie 410.831,25 zł. tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i za to na podstawie art. 294 § 1 kk wymierza im kary po 1 (jednym) roku pozbawienia wolności

2. Na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 kk warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych E. S. (1) i T. M. kar pozbawienia wolności na okres 3 (trzech) lat tytułem próby, w którym to okresie, na podstawie art. 73 § 1 kk, oddaje och pod dozór kuratora sądowego

3. Na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązuje solidarnie oskarżonych E. S. (1) i T. M. do naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz K. K. (2) i B. K. kwoty 410.831,25 zł.

4. Na podstawie art. 626 § 1 kpk., art. 627 kpk i art. 633 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983r.z późn. zm.) zasądza od oskarżonych E. S. (1) i T. M. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe po 1/2 tj w kwocie po 200 złotych, w tym wymierza im opłaty po 180 złotych oraz solidarnie na rzecz każdego z oskarżycieli posiłkowych - K. K. (2) i B. K. kwotę po 2160 złotych tytułem zwrotu poniesionych kosztów ustanowienia pełnomocnika procesowego,

UZASADNIENIE

Uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 10 lipca 2024 roku	Sygnatura akt	III K 250/23	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje			

<p>jedynie rozstrzygni ę cie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, s ą d mo ż e ograniczy ć uzasadnienie do informacji zawartych w cz ę ś ciach 3 – 8 formularza.</p>				
<p>1.USTALENIE FAKTÓW</p>				
<p>0.1.Fakty uznane za udowodnione</p>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano).	Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.
1.	E. S. (1) T. M.	czyn wskazany w pkt. 1 części rozstrzygają-cej wyroku	Oskarżona E. S. (1) jest właścicielką przedsiębiorstwa (...) z siedzibą w D. zajmującego się tworzeniem całorocznych domów budowanych w technologii szkieletowej, przy czym samo wykonanie domków odbywało się w hali mieszczącej się w L. przy ul. (...). Faktycznym prowadzeniem firmy i wykonywaniem zamówionych przez klientów domków zajmował się oskarżony T. M.,	wyjaśnienia oskarżonych: - częściowo E. S. (1) – k. 134 – 136, 226v - 227 - częściowo T. M. – k. 140 – 142, 227, Zeznania świadków: -K. K. (2) - k. 86 – 90, 227v – 231, 368v – 369, - B. K. – k. 98 – 99, 254v – 258, - częściowo S. M. (1) – k. 231v – 233,

<p>będący jednocześnie partnerem życiowym E. S. (1) (oskarżeni przedstawiali się swoim klientom jako małżeństwo). Firma prowadzona przez oskarżonych pod nazwą (...) na swojej stronie internetowej oraz na portalu (...) prezentowała swoje motto brzmiące „rodzinna firma dbająca o każdy szczegół realizowanych inwestycji”. Na stronie internetowej powodów znajdowały się również zdjęcia domków, które w domyśle miały być domkami wykonanymi przez oskarżonych, niemniej jednak nimi nie były. Domek widniejący na stronie internetowej przedsiębiorstwa oskarżonych został wykonany na zlecenie M. M. (2) w 2011 roku, przez firmę rodzinną ze S. prowadzoną przez dwóch braci i nie miał nic wspólnego z działalnością gospodarczą prowadzoną przez podsądnych. Doświadczenie podsądnych w tworzeniu oferowanego przez</p>	<p>- S. M. (2) – k. 297 – 299, - K. P. – k. 299 – 301, - częściowo P. F. – k. 301 – 302v, - M. M. (2) – k. 367v – 368, Dokumenty: - wydruk ze strony internetowej www.modularts.site – k. 8 – 9, - umowy o dzieło – k. 10 – 24, 209 – 217, - korespondencja mailowa – k. 25 - 54, - zestawienie wpłat z tytułu umów o dzieło z dnia 14 lipca 2021 roku – k. 55, - potwierdzenia przelewów – k. 56 – 64, - odstąpienie od umowy o dzieło z dnia 12 września 2022 roku wraz z wezwaniem do zapłaty – k. 65, - zestawienie przekazanych materiałów budowlanych – k. 66, - faktury VAT i paragony – k. 67 – 79, 279 - nagranie rozmowy – k. 80,</p>
---	--

<p>siebie produktu również było niewielkie, albowiem wykonali oni jedynie ok. 2 domków wskazanego typu.</p> <p>W maju 2021 roku pokrzywdzony K. K. (2) wraz z narzeczoną B. G. (1) (obecnie ...) i tak w dalszej części uzasadnienia) poszukiwali firmy, która zajmuje się budową całorocznych domów budowanych w technologii szkieletowej. Pokrzywdzeni chcieli bowiem umieścić trzy tego rodzaju domki na należącej do nich nieruchomości w P., a następnie prowadzić ich wynajem.</p> <p>Małżonkowie K. szukając odpowiedniego wykonawcy dla wymarzonego przez siebie dzieła natrafili na ogłoszenie prowadzonej przez oskarżonych firmy (...) z siedzibą w D.. Następnie pokrzywdzeni umówili się na spotkanie z oskarżonymi, które zostało uzgodnione na dzień 17 maja 2021 roku, albowiem</p>	<p>- protokoły oględzin rzeczy – k. 84 – 85, 127 – 128,</p> <p>- oferty T. M. zamieszczone na portalu F. – k. 102 – 103, 161,</p> <p>- dokumentacja fotograficzna – k. 118 – 122, 147 – 151, 162 – 165, 271 – 276, 336 – 341,</p> <p>- protokół oględzin miejsca – k. 145 – 146,</p> <p>- płyta CD z nagraniem oględzin miejsca usytuowania domków – k. 152,</p> <p>- korespondencja SMS pomiędzy stronami – k. 218 – 221, 342 – 346, 349,</p> <p>- dokumentacja medyczna T. M. - k. 245 – 253,</p> <p>- historia rachunku bankowego S. M. (1) – k. 266,</p> <p>- szkice budynków – k. 278,</p> <p>- akt notarialny Repertorium A nr 3093/2024 wraz z załącznikami – k. 321 – 334,</p> <p>- potwierdzenie rezerwacji noclegu – k. 347 – 348, 350 – 353,</p> <p>- korespondencja mailowa – k. 370 – 371</p>
---	--

chcieli oni zobaczyć produkt oferowany przez podświadnych. W umówionym terminie K. K. (2) wraz z B. K. przybyli na spotkanie mające miejsce w miejscu wykonywania domków, tj. w L. przy ul. (...). Natomiast ze strony oskarżonych w samym spotkaniu poza T. M. brała udział również E. S. (1). Wykonawcy oprowadzili swoich potencjalnych klientów po stojącym placu firmy w L. przy ul (...) domu pokazowym, który zrobił na nich dobre wrażenie.

Podczas spotkania oskarżeni z pokrzywdzonymi omówili zrzęby umowy, która miała łączyć strony, a wszelkie szczegóły doprecyzowali następnie drogą mailową. Miała ona polegać na zaprojektowaniu, a następnie wybudowaniu przez oskarżonych „pod klucz” łącznie trzech domków całorocznych o wymiarach: wysokość 420 cm, szerokość 350 cm, długość 1150 cm oraz dostarczeniu i osadzeniu na

wykonanej przez wykonawcę pod potrzeby budynków płycie fundamentowej wykonanej w miejscowości P. – (...)-(...) M., ul. (...), działka nr (...).

W dniu 26 czerwca 2021 roku T. M. miał udać się do P. w celu rozeznania się, czy będzie w stanie wykonać zlecone mu przez pokrzywdzonych dzieło. Następnie w dniu 30 czerwca 2021 roku oskarżony wysłał do K. K. (2) wiadomość SMS z wyceną transportu i potwierdzeniem, że jest w stanie zrealizować zamówienie pokrzywdzonych.

Podsądny zapewnił jednocześnie swoich kontrahentów, iż aktualnie są oni jego jedynymi klientami przez co nie będzie realizował innych zamówień symultanicznie i nie będzie opóźnień w realizacji dzieła.

W dniu 14 lipca 2021 roku K. i B. K. spotkali się z obojgiem oskarżonych w L. przy ul. (...) gdzie doszło do podpisania trzech umów o dzieło. W

trakcie wskazanego spotkania wykonawcy zobowiązali się do wykonania dzieła tj. pierwszego domku w terminie 3 miesięcy od momentu wpłacenia zaliczki, a następne domki miały powstawać w terminie 3 miesięcy od momentu ukończenia poprzedniego. Z uwagi na możliwość wystąpienia sytuacji losowych strony ustaliły terminy ostateczne dla 1 domku na 2 – 10 stycznia 2021 roku, 2 domku na marzec 2022 roku, a 3 domku na maj 2022 roku. Łączny koszt inwestycji wynosił 164.820 zł brutto za każdy domek, przy czym budowa miała składać się z 3 etapów poprzedzonych zaliczkami – pierwsza wpłata 75% całości kwoty, druga wpłata – 15% całości kwoty, a wpłata trzecia wynosząca 10% po ukończeniu dzieła.

W dniu 15 lipca 2021 roku pokrzywdzeni dokonali wpłat zgodnie z zawartą umową na rachunek bankowy należący do E. S. (1), tj. kwoty 123.615 zł tytułem

zaliczki na domek nr 1, 30.000 zł tytułem zaliczki na poczet domku nr 2 oraz kwoty 30.000 na poczet domku nr 3.

W dniu 16 lipca 2021 roku K. K. (2) wysłał do T. M. wiadomość SMS z zapytaniem o projekty niezbędne do zgłoszenia prac w odpowiednim starostwie, lecz ich nie otrzymał.

Natomiast w dniu 3 sierpnia 2021 roku E. S. (1) skontaktowała się z pokrzywdzonym drogą sms-ową zapewniając go, że w następnym tygodniu wraz z żoną otrzymają wizualizacje budynków, których w prawidłowej formie również nie otrzymali.

Jednocześnie w okresie od sierpnia 2021 roku do października 2021 roku T. M. zapewniał pokrzywdzonych, że odpowiednie projekty i dokumenty są opracowywane przez architekta i jak tylko będą kompletne zostaną im przesłane. Pokrzywdzeni w międzyczasie otrzymali jedynie

szkice i projekty, które nie zgadzały się z ich ustaleniami wynikającymi z Miejskiego Planu Zagospodarowania Przestrzennego obejmującego należącą do nich nieruchomość w P..

W dniu 30 września 2021 roku małżonkowie K. udali się do T. M., aby ustalić postępy prac i ku ich zaskoczeniu mimo opóźnień wykonawca przyznał im się, że równolegle realizował budowę innego domku dla klienta z (...) w L., a także kolejny domek u cioci nad morzem.

W okresie od października do listopada 2021 roku strony wymieniały się wiadomościami dotyczącymi wymiarów budynku oraz pomieszczeń, rozkładu pomieszczeń, lokalizacji okien oraz innych spraw technicznych.

Jednocześnie w dniu 31 października 2021 roku pokrzywdzony przekazał T. M. piec stalowy o wartości 732,33 zł.

W dniu 23 listopada 2021 roku K. K. (2) otrzymał wiadomość

SMS od E. S. (1) z prośbą o dokonanie kolejnej wpłaty wynikającej z umowy na domek nr 2 i 3. Jednocześnie w tym samym dniu pokrzywdzony otrzymał od oskarżonej wiadomość e-mail zawierającą aneks do umowy na domek nr 1 obejmujący zmianę wysokości budynku z 420 cm na 500 cm oraz inną stolarkę okienną. Zmiana wymiarów domków nie miała wpłynąć na termin realizacji umowy, a oskarżony wręcz twierdził, że wszystkie prace pójdą nawet szybciej, gdyż odpadnie konieczność przycinania materiałów oraz będzie mniej odpadów. Jeszcze tego samego dnia pokrzywdzeni dokonali wpłaty kwoty 38.882 zł tytułem pozostałej części zaliczki na domki nr 2 i 3.

W dniu 26 listopada 2021 roku pokrzywdzony przekazał oskarżonemu tapetę za kwotę 5.380,10 zł. Natomiast w dniu 13 grudnia 2021 roku K. K. (2) przekazał podsądnemu dalsze

materiały
budowlane – blat
o wartości 118 zł,
klej o wartości 310
zł oraz materiały
do wykończenia
łazienki o wartości
764 zł.

W dniu 14
grudnia 2021 roku
pokrzywdzeni
spotkali się z
oskarżonymi w
miejscu tworzenia
domków, tj. przy
ul. (...) w L.,
aby omówić terminy
realizacji inwestycji i
kolejnych płatności,
przy czym na
ówczesnym etapie
prace przy budowie
domków były już
bardzo opóźnione
i niezgodne z
wcześniejszymi
ustaleniami stron w
tym zakresie o czym
pokrzywdzeniu
poinformowali
oskarżonych. T. M.
zapewnił jednak
klientów, że
opóźnienia w
pracach jest w stanie
nadrobić, a pierwszy
budynek miał zostać
w pełni wykończony
w siedzibie firmy i
przetransportowany
zgodnie z terminem
wynikającym z
umowy.

W dniu 26 stycznia
2022 roku K. K.
(2) przekazał T. M.
drzwi, które miały
zostać zamontowane

w domku nr 1 o wartości 1.000 zł.

W dniu 2 lutego 2022 roku pokrzywdzeni otrzymali od E. S. (1) wiadomość e - mail z korektą rozliczeń za dodatkowe prace i materiały. Natomiast w dniu 8 lutego 2022 roku uiścili oni kolejną wpłatę w wysokości 24.723 zł stanowiącą 2 transzę do 1 umowy na stolarkę okienną.

W okresie od lutego do marca 2022 roku T. M. miał wykonać poprawki dotyczące złych wymiarów łazienki, które nie zgadzały się z wymiarami jakie ustalone zostały na spotkaniu w grudniu 2021 roku. Natomiast w dniu 7 marca 2022 roku K. K. (2) otrzymał wiadomość SMS od T. M. o planowanym transporcie pierwszego z zakupionych przez pokrzywdzonych domków do P., który miał się odbyć w dniu 4 kwietnia 2022 roku. Oskarżony podkreślił, że transport będzie wykonywała firma z T., a nadto poprosił o nr telefonu do

wykonawcy robót ziemnych na miejscu w P., z którym miał ustalić termin wykonania prac ziemnych oraz przypomniał, że po zniwelowaniu geodeta będzie musiał wyznaczyć wyznaczyć lokalizacje domków. Na samym końcu wiadomości podsądny poprosił pokrzywdzonego o przelanie kwoty 4.500 zł tytułem dopłaty za domek.

Do przedmiotowego transportu jednak nie doszło, pomimo tego, że pokrzywdzeni w dniu 8 marca 2022 roku wpłacili kwotę 4.500 zł za wykonanie tej usługi. Pomimo tego oskarżony prosił o kolejne pieniądze, co tłumaczył rosnącymi cenami materiałów budowlanych, a opóźnienia w realizacji umowy tłumaczył wydłużonym czasem oczekiwania na zamówioną stolarkę okienną.

W dniu 21 marca 2022 roku małżonkowie K. dokonali na rzecz oskarżonych wpłaty 100.000 stanowiącej kolejną transzą na

budowę 2 i 3 domku, a w dniu 29 marca 2022 roku K. K. (7) przekazał T. M. materiały budowlane zakupione w sklepie (...) za kwotę 4.022,48 zł.

W dniu 26 kwietnia 2022 roku K. K. (2) otrzymał od T. M. wiadomość SMS, w której podsądny poinformował go, że w terminie 2-4 maja 2022 roku wykona fundamenty pod domki, które miały stać na nieruchomości pokrzywdzonych w P., lecz fundamenty w rzeczywistości nigdy nie zostały zrealizowane, a oskarżony nie podjął żadnych działań w tym celu.

W dniu 2 maja 2022 roku K. K. (2) udał się na spotkanie do P., albowiem w tym dniu T. M. miał wykonać fundamenty pod budynek nr (...) na działce pokrzywdzonych. Będąc już na miejscu pokrzywdzony dostrzegł, iż jedyne prace jakie zostały wykonane na przedmiotowej nieruchomości przez T. M. obejmowały wyrównanie terenu,

w miejscu, gdzie na wcześniejsze zlecenie geodeta wytyczył punkty zgodnie ze zgłoszeniem prac budowlanych.

W dniu 12 maja 2022 roku pokrzywdzony przekazał oskarżonemu materiały budowlane zakupione w sklepie (...) za kwotę 123,54 zł oraz w sklepie (...) za kwotę 2668,90 zł. Natomiast w dniu 17 maja 2022 roku K. K. (7) przekazał podsądnemu fronty od szafy kuchennej o wartości 105 zł i prysznic zakupiony za kwotę 2.460,23 zł. Nadto w dniu 21 maja 2022 roku pokrzywdzeni przekazali oskarżonemu płytę indukcyjną o wartości 949 zł, a w dniach 10 czerwca 2022 roku i 13 czerwca 2022 roku chemikolor o łącznej wartości 1.200 zł.

W dniu 21 czerwca 2022 roku pokrzywdzeni umówili się na spotkanie w celu ustalenia kolejnego terminu transportu i otrzymali informacje, że transport planowany jest na

dzień 27 czerwca 2022 roku. Na ten czas pokrzywdzeni zarezerwowali nocleg w rejonie P., aby jako inwestorzy być przy transporcie oraz montażu budynku we wcześniej umówionym miejscu. Do transportu i spotkania jednak nie doszło, albowiem w dniu 26 czerwca 2022 roku o godzinie 21:33 K. K. (2) otrzymałem sms od oskarżonego, że do transportu nie dojdzie w dniu 27 czerwca 2022 roku i zostanie on przełożony na kolejny tydzień. Następnie w dniu 2 lipca 2022 roku T. M. poprosił pokrzywdzonego telefonicznie o wysłanie pinezki lokalizacyjnej działki w celu przekazania lokalizacji transportu budynku firmie transportowej, po czym do dnia 4 lipca 2022 roku podsądny nie odbierał telefonu od swojego kontrahenta.

W dniu 10 lipca 2022 roku pokrzywdzeni udali się na spotkanie z wykonawcą do L. na

ul. (...) i wówczas T. M. kolejny raz informował ich o problemach z transportem, lecz zapewnił, że pierwszy budynek jest już przetransportowany na miejsce, przy czym został postawiony przy granicy działki, a nie w miejscu wcześniej ustalonym i wynikającym z projektu oraz zgłoszenia (oskarżony nie wykonał bowiem fundamentów niezbędnych do posadowienia domku w miejscu docelowym, a sam domek był niedokończony, w tym nie zostały wstawione wszystkie okna, tj. brak było okna szczytowego, jedna z szyb była pęknięta, dach był krzywo osadzony, na dachu nie było ani blachy, ani dachówki lecz jedynie płyta OSB oraz zabezpieczenie w formie plandeki, które się finalnie zsunęło, a niektóre deski na elewacji budynku były popękane).

Podsądny tłumaczył, że niezbędne jest utwardzenie drogi dojazdowej, aby domek mógł stanąć

w miejscu do tego przeznaczonym. Na przedmiotowym spotkaniu T. M. zadeklarował, że do końca września 2022 roku wybuduje i przetransportuje dwa pozostałe domki oraz określił termin kolejnego spotkania stron na dzień 18 lipca 2022 roku na działce w P.. Oskarżony zobowiązał się również wobec pokrzywdzonych, że wykona fundamenty, przeniesie znajdujący się już w P. domek na wyznaczone miejsce i wykona niezbędne prace wykończeniowe. Pod koniec spotkania T. M. oświadczył klientom, że mają wpłacić 50.000 zł na kolejne materiały, aby uniknąć kolejnych opóźnień.

Pokrzywdzeni uczynili zadość roszczeniu podsądnego wpłacając na jego rzecz w dniu 12 lipca 2022 roku kwotę 30.000 zł, a w dniu 13 lipca 2022 roku kwotę 10.000 zł (B. K. nie chciała wówczas płacić na rzecz oskarżonych sum

pieniędzy jednak w kontekście tak znacznego zaangażowania finansowego w planowany projekt, chcąc doprowadzić do jego sfinalizowania ostatecznie zgodziła się).

W dniu 18 lipca 2022 roku zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami z wykonawcą pokrzywdzeni udali się do P., gdzie oskarżony zobowiązał się wykonać w tym dniu niezbędne prace ziemne, przygotowanie fundamentów oraz wykończyć budynek (wcześniej pokrzywdzeni we własnym zakresie dokonali utwardzenia drogi na swojej nieruchomości). T. M. tego dnia nie pojawił się na nieruchomości pokrzywdzonych i miał wyłączony telefon. Następnie w godzinach wieczornych małżonkom K. udało się dodzwonić do E. S. (1), która tłumaczyła, że „mąż” się rozchorował oraz musieli oddać busa do mechanika, w następstwie czego

nie pojawili się w P.. Nieco później K. K. (7) z numeru telefonu E. S. (1) otrzymał wiadomość SMS od T. M. z przeprosinami oraz informacją, że w dniu 20 lipca 2022 roku oskarżeni przyjadą do P. w celu wykonania wcześniej omówionych prac i realizacji zlecenia.

W dniu 20 lipca 2022 roku podsądny ponownie nie pojawił się jednak na nieruchomości gdzie miał postawić domki w celu wykonania wcześniej ustalonych prac, lecz telefonicznie poinformował pokrzywdzonych, że wszystkie zlecenia zrealizuje do końca września 2022 roku, a w obecnym tygodniu chce nadrobić opóźnienie z 2 i 3 domkiem, ponieważ ma już umówione terminy z płytkarzem, który miał wykończyć łazienkę w budynku (...).

W dniu 6 września 2022 roku K. K. (7) chciał skontaktować się telefonicznie z T. M., aby umówić się na spotkanie i zobaczyć

postępy prac przy 2 i 3 domku, lecz oskarżony miał wyłączony telefon. Pokrzywdzonemu udało się natomiast skontaktować z E. S. (1), która poinformowała go, że właśnie odebrała „męża” ze szpitala, ponieważ dwa tygodnie wcześniej został napadnięty i ugodzony nożem i w tym momencie śpi, przy czym T. M. faktycznie w nocy z dnia 24 sierpnia 2022 roku na 25 sierpnia 2025 roku doznał rany otwartej szyi, niemniej jednak nie wyraził on zgody na hospitalizację.

W dniu 7 września 2022 roku K. K. (7) udał się z niezapowiedzianą wizytą do miejsca tworzenia przez oskarżonych domków, tj. do L. na ul. (...), gdzie na miejscu zastał E. S. (1) oraz T. M. sprzątających oraz wynoszących różne materiały z hali stolarni. Pokrzywdzony zadeklarował, że zmartwił się stanem zdrowia oskarżonego i zapytał czy może wraz z żoną jakoś im pomóc. K. K. (7)

spotkał się jednak z agresywnym przyjęciem ze strony oskarżonych, którzy byli bardzo zdenerwowani i wulgarni oraz zaczęli go wyzywać oraz oskarżać o nachodzenie. Pokrzywdzony poprosił o możliwość zobaczenia domków nr 2 i 3, lecz początkowo spotkał się z odmową ze strony oskarżonych. Dopiero po kolejnym żądaniu w tym zakresie T. M. pokazał mu wnętrze hali, w której wcześniej realizował zamówienia, lecz okazało się wówczas, że prace nad 2 i 3 domkiem nie zostały nawet rozpoczęte, pomimo tego, że pokrzywdzeni łącznie uiszcili na poczet wykonania umów o dzieło kwotę 391.730 zł oraz przekazali oskarżonym materiały budowlane za kwotę 19.101,25 zł. Oskarżeni przekonywali pokrzywdzonego, że przedmiotowe domki są budowane w innej hali, której lokalizacji nie chcieli jednak K. K. podać. Oskarżeni poza halą stolarni w L., nie dysponowali żadną

inną stolarnią w której możliwe było wykonanie zlecenie pokrzywdzonych.

W dniu 10 września 2022 roku K. K. (7) podjął ostatnią próbę kontaktu z T. M. telefonując na numer telefonu E. S. (1). Połączenie odebrał wówczas oskarżony M. i na propozycję K. K. (7), aby znaleźć rozwiązanie zaistniałej sytuacji zaczął go wyzywać, po czym kazał mu „pisać/pizgać maile, a nie wydzwaniać w sobotę o 10.00” i jednocześnie oświadczył mu, że on ma „wyjebane”, a pokrzywdzony ma „wypierdalać” i zapowiedział, że „spotkają się w sądzie”. Od tego momentu kontakt pokrzywdzonych z oskarżonymi urwał się.

Pismem z dnia 12 września 2022 roku K. K. (2) odstąpił od trzech umów o dzieło zawartych z oskarżoną E. S. (1) działającą pod firmą (...) z siedzibą w D. z uwagi na upływ terminu do wykonania dzieła. Jednocześnie pokrzywdzony wezwał oskarżoną

			<p>do zapłaty na swoją rzecz w terminie 7 dni kwoty 391.730 zł.</p> <p>W dniu 13 września 2022 roku K. K. (7) udał się do L. na ogródki ROD (...) do sąsiada E. S. (1) i T. M., dla którego w okresie realizacji projektu zamówionego i opłaconego w znacznej mierze przez pokrzywdzonych, oskarżeni również realizowali zlecenie. Pokrzywdzony nie spotykał wprawdzie sąsiada, dla którego podsądni w inkryminowanym czasie również wykonali domek, lecz kolejny sąsiad mówił, iż był on bardzo niezadowolony z wykonanej przez T. M. pracy i rozstali się w konfliktowej atmosferze.</p>	
	E. S. (1) T. M.		Oskarżeni nie byli karani sądownie.	<p>dokumenty:</p> <ul style="list-style-type: none"> - informacja z KRK o osobie E. S. (1) – k. 171, - informacje z KRK o osobie T. M. – k. 172
	E. S. (1)		E. S. (1) ma 37 lat, jest panną pozostającą w związku partnerskim z	oświadczenie oskarżonej E. S. (2) – k. 134 - 135

			oskarżonym T. M., z którego posiadają córkę w wieku 10 lat pozostającą na jej utrzymaniu. Oskarżona posiada wykształcenie średnie bez zawodu i zajmuje się prowadzeniem własnej działalności gospodarczej pod firmą (...) z siedzibą w L.. Oskarżona nie posiada majątku o większej wartości.	
	T. M.		T. M. ma 37 lat, jest kawalerem pozostającym w związku partnerskim z oskarżoną E. S. (1), z którego posiadają córkę w wieku 10 lat pozostającą na jego utrzymaniu. Oskarżony ma wykształcenie średnie bez zawodu i formalnie jest osobą bezrobotną, lecz w rzeczywistości wykonuje domki wolnostojące całoroczne w ramach działalności gospodarczej prowadzonej przez jego partnerkę E. S. (1) jak również stoiska wystawowe na różnego rodzaju wystawach targowych . Oskarżony nie posiada majątku o większej wartości.	oświadczenie oskarżonego T. M. – k. 140 - 141

0.1.Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano).	Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.
	E. S. (1) T. M.	Czyn wskazany w pkt 1 części rozstrzygającej wyroku	W zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym nie znalazło potwierdzenia stanowisko obrońcy oskarżonych, iż nie popełnili oni zarzucanego im przestępstwa, a niniejsza sprawa ma wyłącznie charakter cywilnoprawny.	Dowody wskazane w punkcie 1.1.
1.Ocena DOWOdów				
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Wskazać L.p. odnoszącą się do faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.		
1.1.	zeznania: - K. K. (2), - B. K.	Zeznania złożone przez pokrzywdzonych K. K. (2) i B. K. były spójne, logiczne i konsekwentne. Świadkowie przedstawili przebieg swojej		

współpracy z E. S. (1) i T. M. w zakresie budowy trzech domków całorocznych na należących do nich działce położonej w P. w tym przede wszystkim zobrazowali w jaki sposób T. M. zwodził ich w zakresie wykonania dzieła tj. tego że wybuduje i posadowi domki będące przedmiotem umów, podczas gdy w rzeczywistości wykonał wyłącznie jeden w dodatku w sposób niezgodny z umową – niekompletny, którego poza przewiezieniem nie próbował nawet posadowić albowiem nie podjął nawet działań zmierzających do wykonania niezbędnych do tego fundamentów. a budowy pozostałych dwóch nawet nie rozpoczął.

K. i B. K. zaznaczyli przede wszystkim, że firmę oskarżonych znaleźli w Internecie i nie mieli żadnych podejrzeń, iż mogą okazać się oni nierzetelni. Pokrzywdzeni spójnie przedstawili jak wyglądał proces wyboru

przedsiębiorstwa
prowadzonego przez
oskarżonych do
wykonania dzieła
oraz negocjacje i
uzgodnienia mające
miejsce przez
podpisaniem umów.
Małżonkowie K.
kategorycznie
zaznaczyli też, że
pierwszy domek
został przywieziony
przez oskarżonego z
rocznym
opóźnieniem i był
on niekompletny w
stopniu
uniemożliwiającym
jego użytkowanie, a
nadto stoi on na
trawie, albowiem T.
M. nie wykonał
fundamentów.
Pokrzywdzeni
podkreślili również,
iż wszelkie
zakupione przez
nich materiały
zostały przekazane
wykonawcy i nigdy
ich nie odzyskali.

W toku
postępowania
sądowego
pokrzywdzeni
ponownie zbieżnie
przedstawili
okoliczności
nawiązania kontaktu
z oskarżonymi, jej
przebieg oraz efekt
końcowy
wykonanych prac,
które to twierdzenia
znalazły swoje
odzwierciedlenie w
dowodach
stanowiących

		<p>podstawę poczynionych ustaleń faktycznych. K. K. (7) wskazał dodatkowo, że jeżeli chodzi o zrealizowanie wszystkich domków począwszy od ich wykonania poprzez wykonanie fundamentów, osadzenie, przytwierdzenie, wykończenie w ramach zwartych umów, to wszystko to miał wykonać T. M..</p> <p>Sąd Okręgowy nie znalazł jakichkolwiek powodów do kwestionowania zeznań złożonych w niniejszej sprawie przez pokrzywdzonych, albowiem znalazły one swoje odzwierciedlenie w załączonej przez nich dokumentacji oraz nagraniu rozmowy telefonicznej K. K. (2) i T. M..</p>	
1.1.	zeznania S. M. (1)	Sąd jedynie częściowo dał wiarę zeznaniom świadka złożonym na etapie postępowania sądowego (w toku śledztwa świadek skorzystała z przysługującego jej prawa do odmowy	

składania zeznań) będącego matką oskarżonego T. M., tj. w zakresie w jakim znalazły swoje odzwierciedlenie w materiale dowodowym będącym podstawą poczynionych rozstrzygnięć w niniejszej sprawie). Sąd Okręgowy miał przede wszystkim na uwadze, że świadek jako osoba najbliższa dla obojga oskarżonych (E. S. (1) jest partnerką życiową jej syna) miała przynajmniej hipotetyczny interes w składaniu instrumentalnych zeznań ukierunkowanych na uzyskanie przez jej najbliższych korzystnego rozstrzygnięcia procesowego.

Sąd jako bezsporne ocenił zeznania świadka, w których przyznała, że wpłaty pokrzywdzonych na poczet realizacji umów o dzieło odbyły się m.in. na należący do niej rachunek bankowy, z którego korzystał T. M..

Potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym znalazły również

depozycje świadka odnoszące się do przetransportowania pierwszego z domków na miejsce, na którym miał on zostać posadowiony, niemniej jednak relacja w tym zakresie była wiarygodna wyłącznie co do samego transportu budynku.

Skład orzekający nie dostrzegł również podstaw do negowania wartości dowodowej zeznań złożonych przez świadka w zakresie w jakim utrzymywała, że przed przyjęciem zlecenia pokrzywdzony wykonał jedynie 2 domki szkieletowe znajdującego się w ofercie firmy jego partnerki.

S. M. (1) szczerze stwierdziła również, że poza warsztatem w L. jej syn nie miał żadnego innego miejsca, bądź też warsztatu gdzie tworzyłyby domki, co skutecznie podważyło wersję, iż domki 2 oraz 3 były tworzone w innej hali niż miejsce, do którego przyjechał K. K. (2).

		<p>Sąd Okręgowy nie neguje twierdzeń świadka, iż widziała w stolarni oskarżonych elementy innych domków, niemniej jednak brak było podstaw do stwierdzenia, że były to elementy domków zamówionych przez pokrzywdzonych ponieważ T. M. w inkryminowanym czasie wykonywał także zlecenia na rzecz innych klientów.</p>	
1.1.	zeznania S. M. (2)	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom złożonym w toku niniejszego postępowania przez pracownika oskarżonych S. M. (2), przy czym skład orzekający analizując treść jego wypowiedzi miał na uwadze, że jego wiedza w niniejszej sprawie była bardzo ograniczona, albowiem nie pracował on cały czas u podsądnych, lecz jedynie dorabiał przy budowie domków. S. M. (2) poza bezspornym faktem, że w ogóle miała miejsce budowa jakiegoś domku nie miał żadnej wiedzy odnośnie szczegółów w tym zakresie,</p>	

		<p>w tym nie spotkał nigdy pokrzywdzonych. Świadczeni nie mówiono również przy domku zamówionym przez którego klienta aktualnie wykonuje prace (jak bowiem ustalono w niniejszej sprawie w inkryminowanym czasie oskarżeni wykonywali domki również dla innych odbiorców). Świadek spójnie i rzeczowo przedstawił natomiast zakres prac wykonywanych przez siebie w stolarni oskarżonych, a jego zeznania zostały ocenione jako prawdziwe w tym zakresie, niemniej jednak z uwagi na ubogość wiadomości posiadanych przez S. M. (2) jego depozycje mogły mieć wyłącznie walor uzupełniający.</p>	
1.1.	<p>Zeznania: - K. P., - P. F.</p>	<p>Sąd zasadniczo dał wiarę zeznaniom złożonym przez świadków K. P. i P. F. (w dwóch aspektach Sąd nie dał wiary R. F. o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia), którzy wykonywali prace na stolarni</p>	

oskarżonych, w tym również pracowali przy domku zamówionym przez oskarżonych, niemniej jednak zaznaczenia wymaga, że ich praca dla oskarżonych miała charakter dorywczy i nie byli oni w hali w L. codziennie. Świadkowie spójnie i szczerze przedstawili zakres swoich obowiązków w miejscu pracy i potwierdzili, że widzieli jak jeden z domków był wywożony do klienta. Sąd Okręgowy miał jednak na względzie, iż świadkowie nie mogli dokładnie wiedzieć, że dany budynek jest przeznaczony właśnie dla pokrzywdzonych, ponieważ nikt im takiej informacji wcześniej nie udzielił, a w inkryminowanym czasie oskarżony wykonywał również domki dla innych odbiorców. Nadto według słów świadków wywożony domek był kompletny, w tym miał kompletną stolarkę okienną, podczas gdy domek pokrzywdzonych pozbawiony był okna

szczytowego, co wynika ze zdjęć znajdujących się w aktach sprawy oraz protokołu oględzin domku dostarczonego na posesje pokrzywdzonych. Nie bez znaczenia dla oceny przydatności zeznań wskazanych świadków w kontekście ustalenia stanu faktycznego w sprawie miał fakt, że podobnie jak w przypadku świadka S. M. (2) również jedynie dorabiali oni w firmie oskarżonych, nie byli na terenie stolarni codziennie i nie byli wtajemniczani w funkcjonowanie przedsiębiorstwa.

Znamienne dla oceny działania oskarżonych w zakresie zarzucanego im czynu zabronionego były natomiast zeznania K. P., która wskazała, że po tym jak teren stolarni opuścił rzekomo kompletny domek, T. M. poinformował ją, że wstrzymuje prace nad kolejnymi domkami z uwagi na wycofanie się inwestorów. Zeznania świadka pozwalają więc na stwierdzenie, że

		<p>oskarżeni nie mieli zamiaru wykonać dwóch pozostałych domków zamówionych przez pokrzywdzonych, a ich działania ukierunkowane były wyłącznie na pozorne wykonanie jedynie pierwszego zlecenia.</p> <p>Świadek P. F. szczerze zeznał, że kolejne wykonywane przez niego domki miały inne wymiary od pierwszego z nich, który opuścił stolarnię i miał być rzekomo przeznaczony dla pokrzywdzonych. Okoliczność ta również potwierdza, że praca świadka przy budowie domków nie obejmowała wyłącznie budynków przeznaczonych dla małżonków K., albowiem każdy z trzech zamówionych przez nich domków miał identyczne wymiary (wprawdzie strony ustaliły inną wysokość domków, lecz każdy z nich miał tę wysokość mieć zwiększoną, gdyż docelowo one wszystkie miały być identyczne).</p>	
1.1.	zeznania M. M. (2)	Sąd nie znalazł podstaw do	

		<p>odmówienia prawdziwości zeznaniom świadka M. M. (2), który kategorycznie przyznał, że domek widniejący na zdjęciu znajdujący się na stronie internetowej firmy oskarżonych został zamówiony przez niego w 2011 roku w firmie rodzinnej ze S., którą prowadzili dwaj bracia i nigdy nie miał on nic wspólnego z oskarżonymi, a pokrzywdzonych nie zna, chociaż mógł z nimi rozmawiać telefonicznie.</p>	
<p>1.1. – 1.2.</p>	<p>dokumenty, w tym w wersji elektronicznej, zgromadzone w aktach głównych i wszystkich załącznikach</p> <p>(nr kart wskazano w części 1.1.1 uzasadnienia)</p>	<p>Podstawą ustaleń faktycznych Sąd uczynił także zebrane w sprawie, a ujawnione na rozprawie w trybie art. 393 § 1 – 3 k.p.k. i art. 394 § 2 k.p.k. i art. 405 k.p.k. dokumenty. Sąd uznał je za wiarygodny materiał dowodowy, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności, ani prawdziwości informacji w nich zawartych, a i Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by zakwestionować je z urzędu.</p>	

		<p>Kwestionowane w toku niniejszego postępowania nie były również dokumenty prywatne, wobec czego stanowiły one podstawę ustalenia stanu faktycznego.</p>	
<p>1.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Wskazać L.p. odnoszącą się do faktu z pkt 1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.</p>	
<p>1.1.</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonych E. S. (1) i T. M.</p>	<p>Oskarżeni konsekwentnie odmawiali składania wyjaśnień w toku całego postępowania i jednocześnie nie stawili się na rozprawie wyznaczonej na dzień 28 czerwca 2024 roku bez należytego usprawiedliwienia (brak zaświadczenia lekarza sądowego o niemożności stawiennictwa T. M. i konieczności sprawowania nad nim opieki przez E. S. (1)), a brak ten nie został</p>	

		<p>w żaden sposób konwalidowany aż do dnia wyrokowania.</p> <p>Powyższe implikowało po stronie Sądu konieczność odstąpienia od wysłuchanie wyjaśnień oskarżonych, którzy na etapie całego postępowania mieli dość czasu na ich złożenie zaś wskazane wyżej zachowanie na koniec postępowania przekonuje, że ich deklaracja o chęci złożenia wyjaśnień na koniec postępowania miała umożliwić im jedynie obstrukcję postępowania i odwleczenie w czasie wydania orzeczenia w sprawie, czego nie sposób akceptować.</p>	
1.1.	częściowo zeznania P. F.	<p>Sąd nie dał wiary świadkowi w części w jakiej utrzymywał, że oskarżeni mieli wykonać na rzecz pokrzywdzonych łącznie 6 domków, albowiem przeczą temu umowy o dzieło zawarte pomiędzy stronami.</p> <p>Nadto całkowicie niewiarygodne są depozycje P. F., w których utrzymywał,</p>	

		<p>że pokrzywdzeni przyjeżdżali do stolarni oskarżonych praktycznie co weekend sprawdzać jak idzie budowa. Po pierwsze świadek pracując jedynie dorywczo w stolarni podsądnych nie mógł widzieć małżonków K. „co weekend”, a nadto pokrzywdzeni w swoich wiarygodnych zeznaniach jasno wskazali z jaką częstotliwością przyjeżdżali do L. i zdecydowanie nie było to co weekend.</p>	
1.1.	zeznania S. M. (1)	<p>Sąd nie dał wiary twierdzeniom świadka, jakoby oskarżeni prawidłowo wykonali pierwszy domek dla pokrzywdzonych, a problemy z jego transportem na miejsce osadzenia i montażem nie leżały po ich stronie. Świadek wprawdzie powtarzała jedynie narrację usłyszaną od syna, niemniej jednak w tej części należało odmówić jej wiary.</p> <p>Nieprawdą było również, że pokrzywdzeni mieli skontaktować się z jej synem kiedy</p>	

		będzie możliwość przewożenia kolejnych domków, albowiem domku nr 2 i 3 nigdy nie powstały.	
1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Wskazać punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu.	Przy każdym czynie wskazać oskarżonego.	
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem z	Czyn wskazany w punkcie 1 części rozstrzygającej wyroku	E. S. (1) T. M.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej .			
3 .1.1. Art. 286 § 1 k.k. „Kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego			

działania, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8”.

Art. 294 § 1 k.k. „Kto dopuszcza się przestępstwa określonego w art. 278 § 1, 2 lub 5, art. 278a § 1, art. 284 § 1 lub 2, art. 285 § 1, art. 286 § 1 lub 2, art. 287 § 1, art. 288 § 1 lub 3, art. 290 § 1 lub w art. 291 § 1, w stosunku do mienia znacznej wartości, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10”.

Art. 115 § 5 k.k. „Mieniem znacznej wartości jest mienie, którego wartość w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza 200 000 złotych.”

Tytułem wstępu wskazać należy, że zgodnie z art. 286 § 1 k.k. odpowiedzialności karnej podlega ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu

lub niezdolności do
należytego
pojmowania
przedsiębranego
działania.

Przestępstwo z art.
286 § 1 k.k.
jest przestępstwem
powszechnym.

Zachowanie sprawcy
polega na
wprowadzeniu w
błąd innej osoby
w celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej, przy
czym z jednej
strony jest ono
nakierowane na
osobę, która
dokonuje
niekorzystnego
rozporządzenia
własnym lub cudzym
mieniem, z drugiej
zaś strony na mienie,
które sprawca
uzyskuje w wyniku
rozporządzenia. Z
powyższego wynika,
że przestępstwo
opisane w art.
286 § 1 k.k.
jest przestępstwem
materialnym,
którego skutkiem
jest niekorzystne
rozporządzenie
mieniem, przy czym
nie jest koniecznym
osiągnięcie przez
sprawcę korzyści
majątkowej z
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem.

Wprowadzenie w
błąd należy
rozumieć natomiast
jako zachowanie

prowadzące do
wywołania
(powstania) u danej
osoby błędu, a
więc fałszywego
odzwierciedlenia
rzeczywistości w
świadomości tej
osoby, przy czym
przed podjęciem
działania przez
sprawcę,
pokrzywdzony nie
ma błędnego
wyobrażenia o
rzeczywistości.
Nieprawidłowe
odzwierciedlenie
rzeczywistości w
świadomości
rozporządzającego
mieniem ma być
więc rezultatem
postępowania
sprawcy. Ustawa
nie zawiera przy
tym jakichkolwiek
ograniczeń, co do
sposobów w wyniku
zastosowania,
których następuje
wprowadzenie w
błąd, jednocześnie
nie jest wymagane,
by sprawca
podejmował
szczególne
czynności polegające
na działaniu
podstępny,
istotnym jest
bowiem tylko to,
by sposób ten
miał wywołać w
konkretnym
podmiocie
wyobrażenia o stanie
rzeczy, który nie

odpowiada
prawdzie.

Zgodnie natomiast z
art. 115 § 14 k.k.
korzyścią majątkową
jest korzyść zarówno
dla siebie, jak i
dla kogo innego.

Wykładnia
znamienia
„niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem” obejmuje
zarówno sytuację,
w której powstały
rzeczywiste
uszczerbki w mieniu
poszkodowanego
(damnum
emergens), jak i
spodziewane, a
utracone w wyniku
zachowania sprawcy
prowadzącego do
niekorzystnego
rozporządzenia,
korzyści (lucrum
cessans), co w
efekcie oznacza
generalnie
pogorszenie sytuacji
majątkowej
rozporządzającego
(por. wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
5 stycznia 2006
roku, sygn. akt III
KK 198/05, Legalis
nr 73838). Tym
samym, w chwili
rozporządzenia
mieniem, powstanie
szkody nie jest
wcale warunkiem
koniecznym do
przyjęcia, że to
rozporządzenie było
niekorzystne (por.
wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2000 roku, sygn. akt V KKN 267/00, Legalis nr 48462). Ponadto w wykładni ustawowego znamienia „niekorzystności” rozporządzenia, jako skutku przestępstwa oszustwa istotne znaczenie ma to, że droga „pochodu” przestępstwa oszustwa kończy się z chwilą dokonania przez pokrzywdzonego rozporządzenia takim mieniem i dlatego też korzyść czy też niekorzystność owego rozporządzenia należy oceniać tylko z punktu widzenia okoliczności istniejących w czasie rozporządzania mieniem, a nie tych, które następują później (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2000 roku, sygn. akt V KKN 267/00, Legalis nr 48462). Od strony podmiotowej przestępstwo oszustwa jest przestępstwem umyślnym kierunkowym, ponieważ przepis wymaga, by sprawca działał „w celu osiągnięcia korzyści

majątkowej”.
Przypisując sprawcy
popelnienie
przestępstwa
określonego w art.
286 § 1 k.k. wykazać
zatem należy, że
obejmował on swoją
świadomością i
zamiarem
bezpośrednim
(kierunkowym) nie
tylko to, że
wprowadza w błąd
inną osobę
(względnie
wyzyskuje błąd),
ale także i to,
że doprowadza ją
w ten sposób
do niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem i
jednocześnie chce
wypełnienia tych
znamion.

Zebrany w
postępowaniu
przygotowawczym
materiał dowodowy
oraz dowody
przeprowadzone
przed sądem w
całości potwierdziły
zasadność
stawianego
oskarżonym zarzutu
oszustwa na szkodę
K. i B. K., za które
to przestępstwo
zostali skazani w
punkcie 1 części
rozstrzygającej
wyroku. Sąd nie
podzielił przy tym
linii obrony
oskarżonych, iż spór
pomiędzy stronami
ma charakter

wyłącznie
cywilnoprawny i
jako taki winien być
rozpatrywany.

W niniejszej sprawie
całkowicie
bezspornym było, że
strony łączyły trzy
umowy o dzieło,
których
przedmiotem było
zaprojektowanie, a
następnie
wybudowanie przez
oskarżonych „pod
klucz” łącznie trzech
domków
całorocznych o
wymiarach:
wysokość 420 cm,
szerokość 350 cm,
długość 1150 cm
oraz dostarczeniu
i osadzeniu na
wykonanej pod
potrzeby budynków
płyty
fundamentowej
wykonanej przez
wykonawcę w
miejscowości P. –
(...)-(...) M., ul.
(...), działka nr
(...). Pokrzywdzeni
na poczet wykonania
przedmiotowych
umów przekazali
oskarżonym w kilku
przelewach kwotę
3981.730 zł, a
także przekazali im
materiały
budowlane o
wartości 19.101,25
zł. W zamian
małżonkowie K.
otrzymali od
oskarżonych
wyłącznie jeden

skrajnie niekompletny domek, w którym dach był niespasowany z podstawą – krzywo osadzony, brak było w nim elementów stolarki - okna szczytowego,, niektóre deski na elewacji budynku były popękane na dachu nie było ani blachy, ani dachówki lecz jedynie płyta OSB a wszystko to osłonięte zostało plandeką, które nie umocowana się finalnie zsunęła a wszystko to postawione w zupełnie nie przeznaczonym do tego miejscu, albowiem do wykonania płyt fundamentowych oskarżeni nigdy nie przystąpili.

W tym kontekście Sąd nie miał najmniejszych wątpliwości, że wykonanie i transport wskazanego budynku do P. miał charakter wyłącznie pozorowania woli realizacji zawartych umów, mającego utrzymać pokrzywdzonych w błędnym przekonaniu, że chociaż inwestycja jest wykonywana

z opóźnieniem, to zakończy się sukcesem.

Podkreślenia wymaga, że sam transport domku przez T. M. do P. był absolutnie kuriozalny.

Oskarżony nie wykonał bowiem fundamentów niezbędnych do osadzenia domku, a bez tego jego transport był zupełnie zbędny, szczególnie iż w razie wykonania tych fundamentów należałoby

ponownie wynająć stosowny dźwig, co wyłączenie generowałoby dodatkowe koszty, z czego oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę. Nadto z korespondencji pomiędzy stronami jasno wynika, że T. M. zwodził pokrzywdzonych, co do stanu inwestycji, a także kluczył kiedy inwestorzy nalegali na spotkanie i unikał kontaktu z nimi pod różnymi wymyślonymi powodami (choroba, pobyt w szpitalu czy też awaria samochodu).

Jednocześnie oskarżony akcentował konieczność wykonywania

kolejnych płatności wskazując na wzrost ceny materiałów budowlanych i kosztów wykonania inwestycji.

Jednocześnie podsądny zapewniał pokrzywdzonych, że budowa domków idzie naprzód, aczkolwiek nie bez pewnych trudności, co miało ich uspokoić i jednocześnie skłonić do dokonywania dalszych płatności. Tymczasem budowa drugiego i trzeciego domku nie ruszyła, a twierdzenia oskarżonych jakoby były one wykonywane w innej hali były nieprawdziwe, albowiem nie posiadali oni innej stolarni niż ta mieszcząca się w L. przy ul. (...).

Mając wszystkie powyższe rozważania Sąd nie miał najmniejszej wątpliwości, że oskarżeni E. S. (1) i T. M. działając wspólnie i w porozumieniu wprowadzili w błąd pokrzywdzonych co do zamiaru wywiązania się z łączących strony umów o dzieło w celu uzyskania korzyści majątkowej jaką

było wynagrodzenie
za wykonanie dzieła
oraz otrzymane
materiały
budowlane. Zamiar
taki po stronie
oskarżonych powstał
już w momencie
zawierania
przedmiotowych
umów, albowiem
podsądni nie podjęli
jakichkolwiek
działań w celu
wykonania
fundamentów na
nieruchomości
pokrzywdzonych, na
której miały zostać
postawione domki.
Wiedzą powszechną
jest bowiem, że bez
wylania
fundamentów
posadowienie
budynku na
nieruchomości jest
niemożliwe.
Wybudowanie
niekompletnego
domku przez
oskarżonych było
działaniem
całkowicie
pozornym mającym
na celu wyłącznie
uchylenie się przez
oskarżonych od
zarzucenia im
przestępstwa
oszustwa z
argumentacją, iż
niniejsza sprawa ma
charakter
cywilnoprawny..

Marginalnie
wskazać jedynie
należy, że
twierdzenia obrońcy

oskarżonych, iż firma oskarżonych faktycznie istniała, prowadziła działalność zatrudniała pracowników oraz wykonywała drewniane domki nie ma żadnego znaczenia dla ustalenia, iż w niniejszej sprawie doszło do wypełnienia znamion przestępstwa oszustwa. Nie można się natomiast zgodzić z obroną, że w niniejszej sprawie doszło ewentualnie do nierzetelnego wykonania dzieła, ponieważ wszystkie czynności wykonywane przez oskarżonych miały wyłącznie charakter pozorny, a podsądni jedynie markowali, że chcą wywiązać się ze zobowiązania względem pokrzywdzonych. Nie sposób również przyznać racji obrońcy oskarżonych, że pierwszy z domków był kompletny skoro brakowało w nim tak istotnego elementu jak okno szczytowe. Nadto obrońca oskarżonych w sposób zupełnie nieuprawniony wysnuł wniosek, że „z zeznań

przesłuchanych pracowników wynikało, że kolejny zamówiony domek był realizowany:, albowiem całkowicie pomija on treść zeznań K. P., która wskazała, że po tym jak teren stolarni opuścił rzekomo kompletny domek, T. M. poinformował ją, że wstrzymuje prace nad kolejnymi domkami z uwagi na wycofanie się inwestorów.

Inwestorzy wycofali się jednak znacznie później niż miał miejsce transport pierwszego domku na teren ich nieruchomości, a więc oskarżony wyłącznie chciał się usprawiedliwić przed pracownikiem dlaczego dalsze prace nad domkami nie będą prowadzone.

Wszystkie powyższe okoliczności jednoznacznie wskazują, że w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia ze sporem cywilnoprawnym, lecz czynem wypełniającym wszystkie znamiona przestępstwa oszustwa.

Sąd w niniejszej sprawie zobligowany

był do uzupełnienia opisu czynu w kierunku wskazanym w punkcie 1 wyroku, co implikowało konieczność wprowadzenia stosownych zmian w tym zakresie.

Sąd nie miał również żadnej wątpliwości co do winy oskarżonych, działali z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, albowiem dopuścili się oni przypisanego im w wyroku czynu w sposób pełni świadomy – oskarżeni chcieli uzyskać od pokrzywdzonych wynagrodzenie za dzieło, którego nie mieli zamiaru wykonać, a wszelkie działania wskazujące na chęć stworzenia zamówionych domków miały charakter pozorny.

Jednocześnie po stronie oskarżonych nie było żadnych okoliczności wyłączających winę, a przede wszystkim w przypadku E. S. (1) nie był to fakt, iż jej firmą przede wszystkim zajmował się T. M., który wykonywał i nadzorował tworzenie

zamówionych przez klientów domków.				
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie				
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Wskazać punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu.	Przytoczyć okoliczności.	
E. S. (1) T. M.	1	I	Sąd, wymierzając kary oskarżonym za przypisane im przestępstwo, miał na uwadze wszystkie dyrektywy wymiaru kary wymienione w art. 53 k.k., zarówno przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych. Przede wszystkim Sąd wziął pod uwagę konieczność zachowania proporcji między społeczną szkodliwością czynu, a stopniem zawinienia. Sąd wziął również pod uwagę stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonych czynu, rozmiar wyrządzonej szkody, motywację i sposób	

działania sprawców,
ich właściwości i
warunki osobiste a
także zachowanie
się przed i po
popęlnieniu
przestępstwa.

Okoliczności
obciążające:

- wysoki stopień
społecznej
szkodliwości
przestępstwa
popęlnionego przez
oskarżonych,
albowiem E. S. (1)
i T. M. uczestnicząc
profesjonalnie w
obrocie
gospodarczym,
sprzeniewierzyli się
elementarnym
zasadom rzetelności
i uczciwości w
obrocie tym
obowiązującym,
oszukując słabszą
stronę stosunku
prawnego jakim
są konsumenci,
co do możliwości
wywiązania się z
łączącego strony
stosunku prawnego;

- działanie umyślne
z zamiarem
bezpośrednim
kierunkowym,

- wysokość
wyrządzonej szkody
na mieniu K. K. (2)
i B. K. wynosząca
410.831,25 zł,

- brak skruchy
i chociażby próby
naprawienia

			<p>wyrządzonej szkody, a wręcz opryskliwe i aroganckie zachowanie w stosunku do pokrzywdzonego usiłującego znaleźć wyjście z sytuacji.</p> <p>Sąd w przypadku oskarżonych jako okoliczność łagodzącą potraktował wyłącznie prowadzenie ustabilizowanego trybu życia oraz wcześniejszą niekaralność sądową.</p> <p>Mając na uwadze okoliczności obciążające oraz łagodzące, a także stopień winy oskarżonych, Sąd uznał za adekwatne wymierzenie im <u>kary 1 roku pozbawienia wolności</u>, która to kara spełni swoją rolę zarówno w kontekście prewencji indywidualnej, jak i generalnej.</p>	
E. S. (1) T. M.	2	1	<p>Uwzględniając istniejące co do oskarżonych okoliczności łagodzące, a przede wszystkim ich wcześniejszą niekaralność za przestępstwa i dotychczas ustabilizowany tryb</p>	

			<p>życia, Sąd uznał że istnieje co do nich podstawa dla przyjęcia zdecydowanie pozytywnej prognozy kryminologicznej, iż mimo braku wykonania wymierzonej im kary pozbawienia wolności, będą oni przestrzegali obowiązującego porządku prawnego, a w szczególności nie popełnią żadnego nowego przestępstwa, zawieszając dlatego na podstawie art. 69 § 1 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonych kary pozbawienia wolności warunkowo na okres próby 3 (trzech) lat. Dla weryfikacji tego założenia Sąd wyznaczył oskarżonym 3 – letni okres próby oddając ich jednocześnie na podstawie art. 73 § 1 k.k. pod dozór kuratora sądowego.</p>	
E. S. (1) T. M.	3	1	<p>Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonych E. S. (1) i T. M. obowiązek solidarnego naprawienia szkody na rzecz K. K. (2) i B. K.</p>	

kwoty 410.831,25 zł
tytułem naprawienia
szkody wyrządzonej
przestępstwem.

Sąd Okręgowy uznał,
że szkoda doznana
przez
pokrzywdzonych na
skutek
przestępczego
działania E. S. (1)
i T. M. obejmuje
wszystkie środki
przekazane przez
pokrzywdzonych
podsądnym w
wyniku wykonania
łączących strony
umów o dzieło,
a nadto wartość
zakupionych przez
małżonków K.
materiałów
budowlanych. Skład
orzekający nie miał
bowiem
najmniejszej
wątpliwości, że
domek nr 1, który
został przez T. M.
przetransportowany
do P. nie nadawał
się do użytku, a jego
wykonanie miało
na celu wyłącznie
utrzymywanie
pokrzywdzonych w
błędzie co do
woli wywiązania
się z łączących
strony stosunków
prawnych.
Przekazany
pokrzywdzonym
domek nie nadaje
się do użytku,
szczególnie że nie
mógł nawet zostać
osadzony na

fundamentach,
których oskarżony
nie wykonał, a więc
jest on całkowicie
bezużyteczny. Sąd
nie miał również
wątpliwości, że koszt
materiałów
budowlanych, które
zakupili
pokrzywdzeni
również stanowił
element poniesionej
przez nich szkody
majątkowej i dlatego
uwzględnił ich
wartość w
orzeczonem środku
kompensacyjnym.
Wysokość
poniesionej szkody
została przez
pokrzywdzonych
należycie
udokumentowana
przedłożonymi do
akt sprawy
potwierdzeniami
przelewów,
rachunkami i
fakturami VAT.

Sąd w orzeczeniu
kończącym niniejszy
proces nie
uwzględnił
roszczenia
pokrzywdzonych
obejmującego
żądanie zasądzenia
od oskarżonych
na ich rzecz
zadośćuczynienia za
krzywdę poniesioną
przestępstwem w
wysokości 100.000
zł. Przepis art.
46 § 1 k.k.
stanowi, że w razie
skazania sąd może

orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Tym samym zasądzenie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę ustawodawca pozostawił do uznania Sądu w przypadku zasądzenia odszkodowania. Skład orzekający uznał natomiast, że powodowie swojego żądania w zakresie zadośćuczynienia za krzywdę popełnioną wyrządzonym im przestępstwem mogą dochodzić na drodze postępowania cywilnego, która to droga pozostaje dla nich otwarta zgodnie z dyspozycją art. 46 § 3 k.k. stanowiącym, że orzeczenie odszkodowania lub zadośćuczynienia na podstawie § 1 albo nawiązki na podstawie § 2 nie stoi na przeszkodzie dochodzeniu niezaspokojonej

			części roszczenia w drodze postępowania cywilnego.
--	--	--	--

1. Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Wskazać punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu.	Przytoczyć okoliczności.
1.6. Omówienie innych zagadnień			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosowa ł określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę.			
7. KOszty procesu			
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.	
E. S. (1) T. M.	4	Wobec złożenia odpowiednich wniosków przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych Sąd zasądził na ich rzecz solidarnie od	

	<p>oskarżonych kwotę 2.160 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem w sprawie jednego pełnomocnika z wyboru.</p> <p>Sąd obciążył jednocześnie oskarżonych kosztami postępowania związanymi z ich udziałem w sprawie, tj. w kwocie po 200 zł oraz każdemu z nich wymierzył opłatę w kwocie 180 zł. Sytuacja majątkowa i osobista oskarżonych nie uzasadniała zwolnienia ich od kosztów sądowych, szczególnie że powstały one w związku z ich zachowaniem wypełniającym znamiona przestępstwa karnego.</p>
1.Podpis	
Poznań, dnia 29 lipca 2024 roku Sędzia Piotr Kurczewski	

Piotr Kurczewski